

na, da lahko molim na glas in svoj glas uporabim kot sredstvo izražanja hvaležnosti in vere, obenem pa se z njim pridružim širši skupnosti verujočih. V Svetem pismu je zapisano: "Če me boš iskal, te bom uslišal, in če boš molil k meni, te bom slišal" (Jeremija 29,12). Ta citat poudarja, da nas Bog sliši, ne glede na to, ali ga kličemo v srcu ali na glas. Toda svobodna molitev omogoča, da ta klic zazveni z vso močjo vere in se izrazi kot živ del naše pripadnosti Bogu. Molitveni glas ni le zaseben izraz vere, temveč tudi javna priča Božje prisotnosti, ki ima po svetopisemskem zgledu še večjo moč, kadar jo izgovarjamo skupaj: "Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi" (Matej 18,20). V svobodni molitvi je naš glas del večje skupnosti, v katero so vključeni vsi verujoči, in izraža naše skupno iskanje upanja, milosti in vere. **Razmislimo torej, za kaj vse smo hvaležni.** Povabimo k tej lepi gesti svoje otroke, prijatelje in družino. Vse prevečkrat prosimo Gospoda za vsakodnevne potrebe. Zalotimo se, ko prosimo celo za malenkostne stvari v svojem življenju, kot so prazna parkirna mesta, uspešen sestanek na delovnem mestu, materialne dobrine ... **Pred vsako prošnjo bi bilo torej razumljivo, če bi sprva razmislili o zahvali.** Hvaležnost Gospodu je temeljna drža vernika, ki priznava, da vse dobro v življenju prihaja iz Božjih rok. Je izražanje notranje radosti, ponižnosti in spoznanja, da smo nenehno obdani z darovi, ki nam jih Gospod velikodušno podarja. Hvaležnost se ne nanaša le na velike dogodke, ampak na vsakodnevne blagoslove – zdravje, družino, prijatelje, hrano, streho nad glavo, varnost in mir, pa tudi moč za premagovanje težav in preizkušenj. Biti hvaležen Gospodu pomeni gojiti hvaležnost v vsakdanjem življenju in v svojem srcu negovati zavedanje, da nič ni samoumevno. To lahko izrazimo v molitvi, delu in odnosu do bližnjih. **Hvaležnost namreč odpira srce za resnično povezanost z drugimi in ustvarja prostor za ljubezen, sočutje ter spoštovanje do vsega, kar nas obdaja.**

Praznovanja, kot je zahvalna nedelja, nam omogočajo, da to hvaležnost delimo in izrazimo v skupnosti, a ta drža se lahko odraža tudi skozi drobne vsakodnevne trenutke – v prijazni besedi, v delu za skupno dobro ali v preprostem trenutku tihe molitve. Na tak način živimo kot zvesti oskrbniki Gospodovih darov in tudi sami postajamo orodje Njegove ljubezni in milosti.

(ŠJ)

31. NEDELJA med letom, 3. 11., zahvalna

7.00: živi in † farani

9.00: † Franc ULAGA, 50. obl., † iz družin MARINKO, GOLOUH, PIVK in GABERŠEK

10.30: † Alojz ZAVŠEK, 20. obl., in vse sorodnike
† Franc in Anton GUZEJ ter sorodniki

PONEDELJEK, 4. 11., sv. **Karel Boromejski**, škof

7.30: † Anika VODIŠEK

† Janko DEŽELAK, obl., in sorodniki

† Martin PEGANC, 2. obl.

TOREK, 5. 11., sv. **Zaharija in Elizabeta**

18.00: † Aleš VITASOVIČ, 1. obl.

† Alojz ZALOKAR

† Alojz KRISTANŠEK, 8. dan

SREDA, 6. 11., sv. **Lenart**, opat

7.30: † Ferdinand in Julijana Žveplan

† Zvonko MAČEK

ČETRTEK, 7. 11., sv. **Ernest**, opat

18.00: za notranje ozdravljenje in spravo

† starša Franc, obl., in Alojzija GUNZEK, in

sestro Faniko z družino

PETEK, 8. 11., sv. **Bogomir**, škof

7.30: v zahvalo za srečno operacijo

18.00: † Jožef KOKOTEC in Marija, sin Jožef in Alojzija KOS ter Bogdan RELJIČ

† Rozalija KAJTNA

SOBOTA, 9. 11., FARNI PRAZNIK ŽUPNIJE LAŠKO

10.30: po namenu zakonskih jubilarntov

v zahvalo za 50 let skupnega življenja

po maši druženje s pogostitvijo

32. NEDELJA med letom, 10. 11., Martinova nedelja

7.00: živi in † farani

9.00: † Jože ROZMAN

10.30: † Martin OJSTERŠEK

✻ MARTINOVA LILIJA ✻

3. 11. 2024, leto 15, št.: 38

Hvaležnost namreč odpira srce za resnično povezanost z drugimi in ustvarja prostor za ljubezen, sočutje ter spoštovanje do vsega, kar nas obdaja.

Ljubiti Boga z vsem srcem in bližnjega kakor sam sebe je več kot vse žgalne in druge daritve.

Hvaležnost Gospodu naj bo dobro jutro, dober dan in dober večer na naših ustnicah!

Gospod je dober do vsakega, njegovo usmiljenje je nad vsemi njegovimi deli. (Ps 145,9)

Zahvalna nedelja je prva nedelja po prazniku vseh svetih, ko se kristjani zahvalimo Bogu za prejete darove narave, zdravje in življenje skozi leto. Gre za izraz hvaležnosti, ki so ga naši predniki povezovali predvsem s hvaležnostjo za pridelek in naravne dobrine, kar smo Slovenci, kjer je prevladovalo pretežno kmečko okolje, povezovali s skrbjo za rodovitno zemljo. Na ta dan je prav, da se s hvaležnostjo ozremo nase in svoje življenje ter razmislimo, za kaj smo hvaležni. Pa je to dovolj? Kako pogosto izrazimo Gospodu hvaležnost za obložene mize, obleko, življenje? Kako pogosto se zahvalimo za vse, kar imamo, kar naredimo in za uspehe v svojem življenju? Se zavedamo, da je samoumevnost tisti tihi »ubijalec« hvaležnosti?

Ob misli na hvaležnost vsekakor najprej pomislimo na dar življenja. Eksistenca vsakega človeka je po krščanskih načelih dar življenja, ki nam ga je vdihnil Gospod. Hvaležnost je pravzaprav občutek zadovoljstva, ki ga občutimo, ko se zavemo, kaj vse imamo. A imeti nekaj je brez pomena, če se ne ozremo na svojo eksistenco. **»Hvala Gospod za življenje.«**

Nekje sem prebrala, da je hvaležnost spremljevalka ljubezni in gorečnosti srca. Hvaležnost, da srce sploh bije, pa ne malokrat zamenja samoumevnost našega vsakdana. Kolikokrat se zjutraj prebudite in rečete: »Gospod Bog, kako zelo hvaležen sem Ti, da se smem zjutraj prebuditi. Da sem se zjutraj prebudil. Da sem živ in zdrav.« Ko prepoznamo, kako privilegirani smo, da lahko živimo brez vsakodnevnega strahu za svoje življenje, se prebudi tudi globlja hvaležnost za mir in varnost. Hvaležnost za življenje nas spodbuja, da postanemo bolj odgovorni drug do drugega, da spoštujemo mir in trud tistih, ki si prizadevajo, da bi ga ohranili. Prav zato je pomembno, da se zavestno zahvalimo za življenje in ga živimo z namenom – ne le zase, ampak tudi za druge, ki morda nimajo enakih možnosti. Biti hvaležen za življenje pomeni, zavedati se vrednosti vsakega trenutka, vsake možnosti za učenje in vsakdanje radosti, ki jih včasih jemljemo kot samoumevne. Tako lahko postanemo bolj prisotni, skromni

in pripravljeni deliti svoj mir in blaginjo z drugimi, da bomo živeli v svetu, v katerem življenje nikoli ne bo le privilegij, temveč pravica vseh. Naj se hvaležnost Gospodu za življenje izpiše na naših ustnicah, ko se prebujamo v nov dan. Zavejmo se krhkosti in minljivosti. Pomislimo na vse, ki jih ni več med nami, in bodimo hvaležni za čas, ki smo ga imeli.

»Daj nam danes naš vsakdanji kruh...«

Naši predniki so praznovanje zahvalne nedelje zagotovo občutili mnogo močnejše, kot ga danes čutimo sami. Njihovo preživetje je bilo odvisno od naravnih danosti, zato sta skrb za zemljo in okolje predstavljala vsakodnevno misel povprečnega prebivalca. Prav zaradi tega so globlje razumeli pomen hvaležnosti za dane dobrine in življenje, ki jim ga je Gospod poklonil. Danes je za mnoge izmed nas obrok na mizi nekaj popolnoma samoumevnega. To, kar bomo jedli za kosilo ali večerjo, povprečnemu človeku v naši državi pravzaprav ne predstavlja nikakršnega izziva. Hvaležnost Gospodu za hrano je bistvenega pomena, saj nas opominja, da je vsak obrok dar, ki nam ga omogočata Božja velikodušnost in obilje narave. Hrana včasih jemljemo kot nekaj samoumevnega, zlasti če je vedno na voljo. Pogled na svet, kjer pomanjkanje hrane ogroža življenja številnih ljudi, pa razkrije, da so zemeljski pridelki in vse, kar nas ohranja zdrave in močne, dragocen blagoslov, ki ga ne smemo jemati za samoumevnega. Kaj nas stane, če pred obrokom, pa naj bo še tako majhen, naredimo droben križ? Tiha gesta, ki izrazi toliko besed. V molitvi pred jedjo izražamo hvaležnost za vse ljudi, ki skrbijo za pridelavo, pripravo in dostavo hrane – od kmetov, ki obdelujejo polja, do tistih, ki hrano pripravljajo za naše mize. Prav tako se zavedamo, da je hrana plod Božje zemlje, sonca, vode in nešteti naravnih procesov, ki so del stvarjenja. V vsakem obroku je skrita moč življenja, ki nam ga Gospod velikodušno podarja, s čimer nam omogoča, da ostajamo zdravi in zmožni delovati. Hvaležnost za hrano nas spodbuja, da postanemo bolj odgovorni pri ravnanju s hrano, da je ne zavržemo po nepotrebnem in da jo delimo z drugimi. Ko se zavedamo, kako blagoslovljeni smo z možnostjo, da uživamo hrano v miru, smo poklicani pomagati tudi tistim, ki hrane nimajo dovolj. Tako je hvaležnost Gospodu za hrano več kot le beseda – je obljuba, da bomo skrbeli za naravne vires, spoštovali darove zemlje in delili to obilje z drugimi.

»Hvala Ti, Gospod, za vsakdanji kruh.« Vsekakor sta življenje in hrana dve bistveni prvini, za kateri smo hvaležni. Ob vsem skupaj je takšna prvina tudi zdravje. Nadalje pa je vsak zase hvaležen za različne stvari.

Ob koncu bi v razmislek dodala še eno, tako rekoč samoumevno vrednoto, ki sicer ni življenjskega pomena, a na plečih nosi ogromen pomen za obstoj nas kot naroda. Ob nedavnem dnevu reformacije, 31. oktobra, je pomembno izraziti **hvaležnost za naš jezik**, ki je ključni del naše identitete in kulture. Dan reformacije nas spomni na čas, ko so se s Trubarjem in drugimi reformatorji začeli prvi koraki k pisanju slovenskega jezika. S tem so omogočili, da bi preprost človek v svojem jeziku razumel Sveto pismo in duhovno besedo, kar je bil pomemben korak k izobrazbi in razvoju narodne zavesti. Hvaležni smo, da danes lahko prebiramo knjige, se izobražujemo in vsakodnevno izražamo svoje misli v jeziku, ki je preživel stoletja preizkušenj. Naš jezik je več kot le sredstvo sporazumevanja; je vez z našimi predniki, naša povezanost s tradicijo in način, kako ohranjamo svojo zgodovino ter kulturno bogastvo. Na ta dan se spominjamo pomena jezika kot daru, ki ga moramo ohraniti in negovati za prihodnje generacije, saj nas povezuje in bogati na način, ki je edinstveno naš.

Naj zaključim še z osebno noto. Ob prebiranju novic me je zmrazil nedavni zapis, da talibanski zakoni ženskam prepovedujejo glasno molitev v javnosti. Ženske, ki jim je Bog namenil možnost ustvariti novo življenje, želijo utišati pod oznako »svetih zakonov«. Glasna molitev je v islamski kulturi namreč izraz vere in pripadnosti, pomemben del verskega življenja, ki ženskam nudi občutek skupnosti, tolažbe in identitete. Z novo prepovedjo ženske izgubijo še eno bistveno vez s svojo vero in skupnostjo, kar pogloblja njihov občutek izključenosti in izolacije. Ta omejitev dodatno pritiska na afganistanske ženske, ki so že soočene z obsežnimi omejitvami na področju izobraževanja, dela in javnega življenja. Kot ženska lahko občutim **globoko hvaležnost za možnost, da svojo vero izražam v molitvi**, tudi na glas. Molitev je v svojem bistvu stik z Bogom, trenutek, ko se srce odpira za Božjo prisotnost. Za mnoge, ki so prikrajšani za pravico do svobodne molitve, zlasti afganistanske ženske pod represivnimi omejitvami, je ta izraz vere močno okrnjen, kar jim odvzema pomemben duhovni steber. Sama sem privilegira-